

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6CoCsp/3/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3817211370
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivan Kubínyi
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3817211370.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Ivana Kubínyiho a sudkýň JUDr. Gabriely Janákovcej a JUDr. Ľubice Bajzovej v spore žalobkyne: C.. D. N., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom L. XXX/XX, T., zast. M. X. M., so sídlom A. Y. XXXX/XXA, P. P., proti žalovanému: W.-B. D. D. so sídlom C. X, J., W.: XX XXX XXX, zast. S., so sídlom D. XX, J. J., W.: XX XXX XXX, o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru, vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.238,69 eur a zaplataenia finančného zadosťučinenia vo výške 300 eur, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 21. mája 2010, č. k. 10Csp/122/2017-310, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

II. Žalovanému **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyňi v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %, ktorú uložil žalovanej nahradiť žalobcovi s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie **p o p r á v o p l a t n o s t i r o z h o d n u t i a** vo veci samej.

2. Súd prvej inštancie rozhodoval na základe žaloby, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, ktorý jej bol poskytnutý na základe leasingovej zmluvy zo dňa 29.11.2011 uzatvorenej so žalovaným, vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 1.238,69 eur a zaplataenia finančného zadosťučinenia vo výške 300 eur. Bezúročnosť a bezpoplatkovosť žalobkyňa videla v tom, že v leasingovej zmluve bola nesprávne uvedená RPMN najmä z dôvodu, že medzi náklady spotrebiteľa nebolo zahrnuté povinné zmluvné poistenie a havarijné poistenie, ktoré bola povinná uzavrieť a bez ktorého by sa leasingová zmluva neuzavrela. Nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.238,69 eur žalobkyňa odvodzovala od rozdielu sumy 12.388,69 eur celkovo zaplatenej žalovanému a kúpnej ceny vozidla vo výške 11.150 eur. Zaplatená suma bola tvorená súčtom úhrady vo výške 3.591,70 eur, ktorú zaplatila dňa 5.10.2011 predajcovi motorového vozidla (akontácia 3.345 eur, spracovateľský poplatok 111,50 eur a prvá splátka 135,20 eur), poplatkov vo výške 144,19 eur a zaplatených úverových splátok v sume 8.652,80 eur. Opodstatnenosť nároku na zaplataenie 300 eur titulom primeraného finančného zadosťučinenia ponechala žalobkyňa na súde.

3. Po vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba žalobkyne nie je dôvodná v celom rozsahu.

4. Súd prvej inštancie mal za to, že leasingová zmluva má spotrebiteľský charakter. Preto uvedenú zmluvu podrobil prieskumu vo svetle zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, či obsahuje všetky týmto zákonom vyžadované náležitosti.

5. Po konštatovaní riadne uvedeného údajov o konečnej splatnosti úveru sa súd prvej inštancie zameril na správnosť výpočtu RPMN z hľadiska, či náklady havarijného poistenia predstavujú náklady, ktoré sa pri výpočte RPMN zohľadňujú. Súd prvej inštancie v tomto smere zaujal právny názor, že zahrnutie poistenia do RPMN nebolo možné, nakoľko poisťovňa zmluvu uzatvárala priamo žalobkyňa s príslušnou poisťovňou a v prospech žalovaného bola zriadená len vinkulácia prípadného poistného plnenia. Žalovaný nemohol mať vedomosť o tom, za akých podmienok si žalobkyňa dohodla poistenie, v čase uzavretia leasingovej zmluvy nepoznal výšku poistného, a preto ho z objektívnych dôvodov nemohol zahrnúť do výpočtu RPMN. Súčasne súd prvej inštancie poukázal na to, že žalovaný v tomto prípade nevystupoval ako sprostredkovateľ havarijného poistenia tak, ako to bolo v prípadoch uvedených v rozhodnutí Slovenskej obchodnej inšpekcie (ďalej ako „SOI“) zo dňa 17.1.2012, na ktoré sa odvolávala žalobkyňa. V prípade poistenia žalovaný v čase uzavretia leasingovej zmluvy nepoznal výšku poistného, t.j. výška tohto nákladu mu nebola známa, a preto ho z objektívnych dôvodov nemohol zahrnúť do výpočtu RPMN.

6. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa 262 ods. 1 a 255 ods. 1 CSP a úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

7. V zákonom stanovenej lehote podala odvolanie žalobkyňa prostredníctvom svojho zástupcu.

8. Z odôvodnenia rozsudku podľa názoru žalobkyne nevyplýva, že súd prvej inštancie oboznámil strany sporu o sporných a nesporných skutočnostiach a o predbežnom právnom posúdení veci (§ 181 ods. 2 CSP). Súd prvej inštancie podľa žalobkyne nevykonával dokazovanie listinami, ktoré navrhla, až do takej miery, že jej znemožnil výkon jej procesných práv do tej miery, že bolo porušené jej právo na spravodlivý proces. Zároveň súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch, zákona o ochrane spotrebiteľa a Občianskeho zákonníka. Žalobkyňa sa domnievala, že súd prvej inštancie neprihliadol na jej tvrdenia, čím porušil rovnosť strán, a tým právo na spravodlivý proces.

9. Ďalej žalobkyňa argumentovala, že súd prvej inštancie sa vôbec nevysporiadal s dôkazmi ňou predloženými, ktoré majú pre rozhodnutie vo veci samej priamy význam, nepreskúmaním týchto dôkazov súd prvej inštancie nemohol za žiadnych okolností správne posúdiť skutkový stav. Z predloženého Formuláru pre štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere je zrejmé, čo je podmienkou čerpania úveru, a teda akým spôsobom je upravené samotné získanie finančných prostriedkov. Z rozhodnutia SOI v obdobnej veci zo dňa 17.1.2012 vyplýva, že žalovanému bola udelená pokuta 500 eur práve z dôvodu, že do RPMN neboli zahrnuté náklady, a to konkrétne poistenie havarijné a zmluvné, ktoré bolo podmienkou pre získanie spotrebiteľského úveru. Pre posúdenie boli vybrané SOI zmluvy zo dňa 13.9.2011, 14.9.2011 a 3.11.2011. Aj po prešetrení a udelení pokuty si žalovaný naďalej ponúkal po svojom a formulárovými zmluvami si zabezpečoval majetkový prospech pre seba ponúkaním úverov pre širokú masu spotrebiteľov s nezazmluvnenými úrokmi. V napadnutom rozsudku nie je ani zmienka o preskúmaní uvedeného dokumentu.

10. Následne žalobkyňa v odvolaní upozornila na bod 3. odôvodnenia rozsudku, na tvrdenie právneho zástupcu žalovaného. Tam sa uvádza: „Celkový súčet všetkých položiek tvoriacich platbu vopred predstavoval sumu 3.591,67 eur a uvedenú sumu žalobkyňa na základe splnomocnenia žalovaného ako kupujúceho zaplatila ako časť kúpnej ceny“. To podľa žalobkyne znamená, že zaplatila časť kúpnej ceny vozidla za žalovaného. Súd prvej inštancie si tieto tvrdenia vysvetlil po svojom. Súd prvej inštancie podľa mienky žalobkyne nepostrehol tvrdenie právneho zástupcu žalovaného a uviedol svoju domnienku nezakladajúcu sa na pravde, ak konštatoval, že k bezdôvodnému obohateniu nemohlo dôjsť. Súd prvej inštancie tiež nepostrehol tvrdenie právneho zástupcu žalovaného o plnej moci udelenej žalovaným žalobkyňi, aby za neho uhradila časť kúpnej ceny vozidla, teda je nesporné, že žalovaný mal povinnosť úhrady, ktorú za neho uhradila žalobkyňa, čím došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného.

11. Žalobkyňa súdu prvej inštancie vytýkala, že nevykonala dokazovanie o skutočnej výške namietanej RPMN. Žalobkyňa mala za to, že súd prvej inštancie ex offio posúdi spotrebiteľskú zmluvu a aj namietanú nesprávnu výšku RPMN. Spotrebiteľ nie je fundovaný matematik a fyzik, aby vedel vypočítať správnu RPMN. Je odkázaný iba na dostupné výpočtové kalkulačky. Ak súd prvej inštancie má vykonať skutočné dokazovanie, mal požiadať o výpočet napríklad Národnú banku Slovenska. Súd prvej inštancie žiadne dokazovanie nevykonala, len skonštatoval tvrdené skutočnosti jej a žalovaného a bez skúmania rozhodujúcich právnych skutočností sa stotožnil s vyjadreniami a vysvetleniami žalovaného aj napriek predloženému rozhodnutiu SOI ako kontrolného orgánu v čase podpisu zmluvy. Žalobkyňa upozornila, že nesprávnu výšku RPMN uvádzala od počiatku konania.

12. Neobstojí za žiadnych okolností podľa žalobkyne tvrdenie žalovaného, že v čase podpisu zmluvy neboli žalovanému známe výšky splátok poistenia ako aj havarijného, tak aj PZP. Žalovaný ako dodávateľ a predkladateľ zmluvy a jej zmluvných podmienok, ktoré sám pripravil, uviedol vo Formulári pre štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere k zmluve, že vyžaduje pre poskytnutie úveru záruku, konkrétne havarijné poistenie a PZP. Teda sám žalovaný podmienil poskytnutie úveru vyžadovanou zárukou. Z logického hľadiska je nemysliteľné, aby žalobkyňa, ktorá si ide uzatvoriť havarijné a PZP poistenie s treťou osobou, sama od seba vinkulovala prípadné poistenie na žalovaného. Je totiž nepravdepodobné alebo skôr absolútne nereálne, aby si spotrebiteľ uzatvoril poistenie pre prípadnú vzniknutú škodu na vozidle a zbavil sa vopred svojich práv dostať náhradu škody, ak si poisťku riadne platí. Z predložených dôkazov v spise je nesporné, že v čase podpisu zmluvy, ako aj iných listín, žalovaný vedel o tom, aká je výška poistenia, pretože ju sám započítal do splátky úveru. Vo Formulári pre štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere k zmluve je uvedená splátka s poistením vo výške 135,20 eur. Sú tak nepochopiteľné tvrdenia žalovaného o tom, že nevedel ani nemohol mať vedomosť o výške poistenia, ak sám zadal žalobkyňi povinnosť uzatvoriť takúto pre ňu nevýhodnú poistnú zmluvu, z ktorej v prípade nehody alebo vzniknutej škody na motorovom vozidle nebude mať žiadne plnenie žalobkyňa, ale iba žalovaný, teda poistenie vozidla slúžilo iba pre záujmy žalovaného od počiatku. Žalobkyňa tak mala za to, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné a riadne neodôvodnené a arbitrálne. Podľa presvedčenia žalobkyne nevedno, akým spôsobom súd prvej inštancie dokazoval skutočnosti o správne vypočítanej hodnote RPMN, ak je zrejmé, že prostredníctvom leasingu bola uhradená iba zostatková časť obstarávacej ceny vozidla, ako bolo ňou dokázané, a to suma 7.558,30 eur, ostatné finančné prostriedky neboli predmetom úveru, tie si uhradila žalobkyňa sama zo svojich zdrojov. V zmluve je však výška úveru 7.805 eur. To znamená, že už prvá zadávaná hodnota žalovaným do výpočtu RPMN je nesprávna.

13. Následne v odvolaní žalobkyňa upriamila pozornosť na vyjadrenie žalovaného z č. I. 121 spisu. Uvádza sám, že zaplatila za vozidlo sumu 3.591,67 eur a žalovaný doplatil spoločnosti BMC sumu 7.558,30 eur, čo predstavuje výšku úveru. K tomuto vyjadreniu predložil výpočet RPMN, kde už výška úveru je 7.805 eur, čiže sa s predloženým výpočtom nemožno stotožniť, nakoľko parametre do výpočtu RPMN neboli dosadené správne. Z toho dôvodu je nutné RPMN vypočítať zo sumy 7.558,30 eur. Čo predstavuje RPMN vo výške 9,66 % a nie 8,77 %, ako je uvedené v zmluve. Všetky tieto skutočnosti boli a sú doposiaľ vo veci sporné a súd prvej inštancie sa s nimi nevysporiadal. Ak je vo veci sporná výška RPMN a súd prvej inštancie v odôvodnení neuviedol, ako dospel k záveru, že žalovaný má pravdu, ale žalobkyňa nie a sám nedokáže vypočítať správnu hodnotu RPMN, musí požiadať kompetentný orgán, ktorý vypočíta skutočnú RPMN podľa údajov zo spornej zmluvy (napr. Národnú banku Slovenska). Žalobkyňa mala za to, že uvedené údaje o RPMN v zmluve sú zavádzajúce a nesprávne, a preto mal súd prvej inštancie vyhodnotiť poskytnutý spotrebiteľský úver ako bezúročný a bez poplatkov.

14. Na tomto základe žalobkyňa žiadala odvolací súd, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové rozhodnutie vo veci.

15. K podanému odvolaniu sa písomne vyjadril žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu. S vyjadreniami žalobkyne nesúhlasil, pričom sa s k nim podrobne vyjadril. Popritom odkázal na vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Žalovaný žiadal odvolací súd o potvrdenie napadnutého rozsudku a priznanie náhrady trov odvolacieho konania.

16. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť.

17. Úvodom sa odvolací súd venoval námietke žalobkyne, ktorou vytykala súdu prvej inštancie, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný a arbitrárny.

18. Podľa § 220 ods. 1 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

19. Odôvodnenie rozhodnutia má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Z formulácie § 220 CSP možno vyvodiť, že súd je povinný navzájom si odporujúce dôkazy hodnotiť a zdôvodniť, napr. prečo niektoré z nich pokladá za nevierohodné, prečo niektoré odmietol vziať pri formulovaní rozhodnutia do úvahy, prípadne prečo sa niektorými dôkaznými návrhmi odmietol zaoberať vôbec. Tieto nedostatky odôvodnenia, spolu s tzv. opomenutými dôkazmi (o ktorých súd v konaní vôbec nerozhodol) zakladajú vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia.

20. Bez náležitého odôvodnenia nemôže preskúmovací orgán preskúmať správnosť právneho posúdenia vecí. Účelom odôvodnenia je nielen preukázať správnosť rozhodnutia, ale je to aj prostriedok kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia. Nedostatok riadneho a preskúmateľného odôvodnenia rozhodnutia bráni opravnej inštancii vôbec posúdiť jeho správnosť. Odôvodnenie prispieva k napĺňaniu princípu právnej istoty. Znakom právneho štátu je totiž vytváranie istoty aj pri uplatňovaní zákonov štátnymi orgánmi. Aby rozhodnutie mohlo plniť svoje funkcie, je nevyhnutné, aby účastníci našli v odôvodnení rozhodnutia presvedčivé odpovede na svoje relevantné argumenty. Ak sa účastník konania nedozvie, prečo súd rozhodol tak, ako rozhodol, súdne konanie nevedie k dôvere v spravodlivý výkon štátnej moci. Rozhodnutie by malo presadiť záväzné riešenie určitej právnej otázky, najmä vďaka svojej poctivej argumentácii a presvedčivosti.

21. Ústavný súd SR uviedol, že súčasťou práva na spravodlivý súdny proces nie je to, aby strana sporu bola v akomkoľvek konaní pred všeobecným súdom úspešná vrátane opravných konaní. Z toho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade s právnym názorom strany sporu. Jej procesný postoj zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jej návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na všetky tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným právnym poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu a štádia civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu (nález sp. zn. I. ÚS 372/2006 zo dňa 29.03.2007).

22. Výstižne sa k (ne)porušeniu práva na spravodlivý proces vyjadril Ústavný súd ČR konštatovaním, že „nie je porušením práva na spravodlivý proces, ak všeobecné súdy nebudujú vlastné závery na podrobnej oponentúre (a vyvracaní) jednotlivito vznesených námietok, ak proti nim stavia vlastný ucelený argumentačný systém, ktorý logicky a v práve vyloží tak, že podpora správnosti ich záverov je sama o sebe dostatočná“ (nález sp. zn. III. ÚS 989/08 zo dňa 12.02.2009, bod 68).

23. Optikou uvedených záverov bolo potrebné posúdiť odvoláciu námietku žalobkyne. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je riadne a presvedčivo zdôvodnené a je v ňom vysvetlený myšlienkový postup a závery, pre ktoré súd prvej inštancie rozhodol napadnutým rozsudkom. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku jasne, zrozumiteľne a výstižne vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, akými úvahami sa riadil pri hodnotení dôkazov, ako vec právne posúdil, ako vyložil a aplikoval príslušné predpisy a taktiež akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodnutí vo veci samej. Nezostala bez prijatia záveru súdom prvej inštancie žiadna právne relevantná námietka žalobkyne, pričom súd prvej inštancie odkryl svoj myšlienkový postup, ktorým sa dostal k svojmu záveru o zamietnutí žaloby žalobcu.

24. Napadnutý rozsudok má tak všetky zákonom stanovené náležitosti, nie je nepreskúmateľný alebo trpiaci inou vadou, ktorá by mala vplyv na jeho zákonnosť.

25. Rovnako nedôvodná je i námietka žalobkyne, že z odôvodnenia rozsudku nevyplýva oboznámenie strán sporu o sporných a nesporných skutočnostiach a o predbežnom právnom posúdení veci. Podľa odvolacieho súdu je z napadnutého rozsudku zrejmé, ktoré skutočnosti boli v konaní sporné a ktoré nie, hoci to súd prvej inštancie explicitne neuviedol. Strany sporu mali vedomosť počas celého konania o predmete sporu a skutočnostiach, ktoré sa v konaní dokazovali. Predbežné právne posúdenie veci nie je však podľa skôr citovaného § 220 ods. 1 CSP nutné uviesť v odôvodnení rozsudku. Pre úplnosť je nutné dodať, že súd prvej inštancie ozrejmil, ako vec predbežne právne posúdil a aké dôvody ho viedli k zmene uvedeného názoru v konečnom meritórnom rozhodnutí (bod 32. napadnutého rozsudku).

26. Žalobkyňa ďalej v odvolaní namietala, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dokazovanie listinami, ktoré v konaní pred súdom prvej inštancie predložila. Tým bolo podľa žalobkyne porušené jej právo na spravodlivý súdny proces. V tejto súvislosti žalobkyňa konštatovala, že z predloženého Formuláru pre štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere je zrejmé, čo je podmienkou čerpania úveru. Upozornila i na to, že z rozhodnutia SOI zo dňa 17.1.2012 vyplýva, že žalovanému bola uložená pokuta 500 eur z dôvodu, že do výpočtu RPMN nebolo zahrnuté poistenie havarijné a povinné zmluvné. Žalobkyňa ohľadom uvedeného rozhodnutia SOI namietala, že v napadnutom rozsudku nie je zmienka o jeho preskúmaní.

27. V týchto svojich tvrdeniach sa žalobkyňa podľa odvolacieho súdu mýli. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie listinami, ktoré žalobkyňa v konaní predložila. Žalobkyňa prehliada relevantné odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie ohľadom spomínaného rozhodnutia SOI. Súd prvej inštancie sa s týmto rozhodnutím argumentačne vyrovnal (bod 30. napadnutého rozsudku). Uviedol, že v prípade uvedeného rozhodnutia nebola situácia totožná s touto vecou. V tomto prípade žalovaný nevystupuje ako sprostredkovateľ havarijného a povinného zmluvného poistenia tak, ako v spomínanom rozhodnutí SOI. Preto súd prvej inštancie správne pri svojom rozhodnutí nevychádzal z uvedeného rozhodnutia SOI.

28. Odvolací súd sa stotožňuje s právnym záverom súdu prvej inštancie, že úverová zmluva obsahovala konečnú splatnosť úveru. Tá je dostatočne vyjadrená aj počtom mesačných splátok. Rovnako správny bol záver súdu prvej inštancie o nezahrnutí poistenia (havarijného a povinného zmluvného) do výpočtu RPMN. Čo sa týka žalobkyňou namietanej absencie exaktného výpočtu RPMN, súd prvej inštancie nepochybil, keď nezisťoval úplnú matematickú presnosť údajov o RPMN, ale zameral sa na rozhodujúcu spornú otázku, teda či malo byť pri výpočte RPMN zohľadnené poistenie vozidla, ktoré bolo predmetom leasingu. Strany sporu totiž zhodne tvrdili, že poistenie pri výpočte RPMN zohľadnené nebolo. Spor bol teda o vyššie uvedenej otázke a nie o tom, či tu bola alebo nebola matematická chyba pri výpočte RPMN.

29. Podľa § 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj poistné a náklady spojené so zmluvou o zabezpečení záväzku spotrebiteľa podľa tohto zákona, ktorých uzavretím bolo podmienené získanie spotrebiteľského úveru alebo jeho získanie za ponúkaných podmienok.

30. K havarijnému poisteniu súd prvej inštancie zistil, že žalobkyňa uzatvárala poistnú zmluvu s príslušnou poisťovňou, nie so žalovaným ako sprostredkovateľom poistenia. V prospech žalovaného bola zriadená len vinkulácia. Uvedené poistenie teda žalovaný nesprostredkoval, dojednala si ho výlučne sama žalobkyňa a žalovaný tak nemal žiaden dosah na podmienky poistenia a jeho cenu. Nejedná sa tak o obdobný prípad, ako bol posudzovaný SOI a závery rozhodnutia SOI naň preto vzťahovať nemožno. Naopak, pokiaľ je dojednanie havarijného poistenia vozidla poskytnutého na leasing výlučne v dispozícii leasingového nájomcu, nemožno požadovať zahrnutie takto zjednaného havarijného poistenia do RPMN úveru (leasingu). V konečnom dôsledku by tým totiž ponúkaná cena leasingu závisela čiastočne aj od skutočnosti, na ktorú nemá leasingový prenajímateľ ako poskytovateľ úveru žiaden vplyv. Pokiaľ má teda údaj o RPMN slúžiť svojmu účelu, teda jednoznačnému a zrozumiteľnému vyjadreniu ceny ponúkaného úveru, nemôže byť táto ponuka ani len čiastočne mimo dosah poskytovateľa úveru. (Obdobne tiež Krajský súd v Trenčíne v rozhodnutí zo dňa 24.2.2021, sp. zn. 19Co/89/2020).

31. Súd prvej inštancie tiež správne poukázal na vyjadrenie MF SR zo dňa 25.6.2010, podľa ktorého povinnosť uzatvoriť zmluvu o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla vyplýva priamo zo zákona a nemusí sa chápať ako podmienka poskytnutia úveru, preto sa tieto náklady nezahŕňajú do celkových nákladov, a teda i do výpočtu RPMN. Žalobkyňa sa v odvolaní k tomuto právnomu záveru bránila tým, že rozhodnutie SOI zo dňa 17.1.2012 voči žalovanému jednoznačne uvádza, že havarijné i povinné zmluvné poistenie musí byť zahrnuté do výpočtu RPMN. Odvolací súd však už konštatoval, že na uvedené rozhodnutie SOI sa týkalo odlišnej skutkovej situácie, keď v tam uvedených prípadoch pôsobil poskytovateľ leasingu ako sprostredkovateľ poistenia. V tomto prípade však tomu bolo inak.

32. Na tomto základe nie sú dôvodné ani ďalšie vyjadrenia žalobkyne z odvolania ohľadom vedomosti žalovaného o tom, za akých podmienok si žalobkyňa poistenie dohodla a či žalovaný v čase uzavretia leasingovej zmluvy nepoznal výšku poistného. Vzhľadom na záver súdu prvej inštancie o tom, že havarijné poistenie žalovaný žalobkyni nesprostredkoval, v prospech žalovaného bolo dojednaná len vinkulácia poistného plnenia, sú podľa odvolacieho súdu tieto tvrdenia nadbytočné. I keď by leasingový prenajímateľ poznal výšku poistenia, ktoré si dojednal leasingový nájomca, podstatné je, že na ňu nemá žiaden dosah a nemôže preto tvoriť časť ním ponúkanej ceny úveru.

33. Nakoniec žalobkyňa v odvolaní namietala, čo sa týka nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, že súd prvej inštancie prehliadol vyjadrenie žalovaného, podľa ktorého uhradila žalovanému časť kúpnej ceny vozidla vo výške 3.591,67 eur. Bez ohľadu na to, ako sa s týmto nárokom na vydanie bezdôvodného obohatenia vypořiadal súd prvej inštancie, zaplatenie tejto sumy nepredstavuje bezdôvodné obohatenie žalovaného ani za situácie, že uvedenú časť kúpnej ceny uhradila žalobkyňa za žalovaného. Jedná sa predsa o typický obsah leasingovej zmluvy, keď je predmet leasingu nadobúdaný do vlastníctva leasingového prenajímateľa a leasingový nájomca ho má právo užívať (a po uplynutí dojednanej doby odkúpiť) s tým, že pri nadobúdaní zaplatí časť kúpnej ceny (akontáciu) leasingový nájomca a zvyšok kúpnej ceny zaplatí leasingový prenajímateľ. S tým, že leasingový nájomca tento zvyšok kúpnej ceny splatí ako poskytnutý úver. Ani odvolací súd preto nenachádza dôvod, pre ktorý by malo zaplatenie akontácie leasingovým nájomcom predstavovať bezdôvodné obohatenie leasingového prenajímateľa ako vlastníka predmetu leasingu.

34. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vo výroku vecne správny (§ 387 ods. 1 CSP) vrátane výroku o trovách konania zodpovedajúcemu úspechu strán vo veci.

35. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % voči žalobkyni, nakoľko bol v odvolacom konaní plne úspešný. V zmysle § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov bude rozhodovať súd prvej inštancie.

36. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).